

Csupa szúrt seb a csend körülöttem.
Csobogás, lassú hullámok.
Rozsdás számjegyek altatnak tovább.

Ők ébredjenek bennem

Az éji út, ahogy haladva szaggattam a ködfátylakat.
Komolyzene szólt a rádióból. És mégis mosolyogtam.
Szarvasokat, őzeket vártam kiugrani, de csak macskák
rejthetetlené vált szemvillanásai kísérték az árkokból.

Komolyzenét hallgatva végig úton lenni éjjel.
Soha meg nem érkezni, saját reggeleim megvárnak.
Éji véráram, sűrű, sötét folyam az ismeretlen idő.
Kiszállva elindulni a pusztaságba, eltűnni, elfogyni.

Az út nem ismer engem, a megérkezés kórusa elhalkul.
Komolyzene az októberi éjben, megismerni önmagam.
Szarvas, őz, nyúl, macska. Ők ébredjenek bennem.
Aki nem hallja meg a zenét, gyűrt kottát dobjon elhagyott

utak beomló üregébe.

Filip Tamás

Nem látják rajtad

Mikor a ruhatárosságból végképp
eleged lesz, lemondasz, szaladgáljon más
az idegen kabátokkal, ismerős bilétákkal.
Hát nem látják rajtad, hogy renegát vagy?
Hogy szakadár? Mizantróp? Polihisztor?
Inkább elégetett naplót olvasol,
melyeket te írtál egy másik életedben,
és úgy érzed magad, mint egy fényevő
borult időben, vagy egy holdkóros,
aki napszúrást kapott. Mész lassan
a szurdoksötétben, izmos lépcsőkön
csúszkál a lábad, hátizsákodban a kút
és kenyér könyve, de nem mersz
megállni, hogy elővedd, s ha mégis

megtennéd, úgysem látnád a betűket.
Saját serpád vagy, kézen fogva
vezeted magad. Két fogoly, akit mindenki
összetéveszt, ahogy kiismerhetetlen
kolostorok közt mentek a szerpentinén,
ahol ájult kilátók olvadoznak az alattomos
ködben, keresitek a titokzatos műhelyt,
ahol nem tudni, ki a tanítvány, ki a mester,
de hitviták parázsánál melegedhet bárki,
aki kopogtatás nélkül lép be, és nem ígéri,
hogy csak akkor szólal meg, ha kérdezik.

Milyen küldetés?

A lehetséges világban biztos vagyok,
a valóságosban bizonytalan.
Pedig annyi keserű szerencse
kísért utamon. Ismeretlenek
annyiszor állítottak meg, s ha
valamit mondott nekik a belém
záródott délibáb, megköszönték.
Ám beérték azzal is, ha csupán egy
biztató pillantásra futotta erőmből.
Ez milyen küldetés vajon?
Hiszen én szökni próbáltam
előlük, s mégis: szökéseimből
találkozások születtek. Lehet,
hogy aki minden pillanatában
épp szökik, az voltaképp
otthon van, bárhol is legyen.